

A woman with blonde hair styled in an updo, wearing a teal, long-sleeved, floor-length dress with a white lace collar and cuffs, stands in a forest. She is looking to her right. The forest floor is covered with large, gnarled tree roots and fallen leaves. The background is filled with green foliage and trees.

POKLADY SURREY

*Ú*SVIT
NAD PANSTVOM
EMBERWILDE

SARAH E. LADD

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Dawn at Emberwilde, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Thomas Nelson, a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, Tennessee 2016, preložila Marta Gergelyová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

V publikácii je použitý citát z Knihy žalmov Starého zákona (Sväté písmo, Spolok svätého Vojtecha, Trnava 1996).

Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson. Thomas Nelson is a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Copyright © 2016 by Sarah E. Ladd

All rights reserved

Translation © Marta Gergelyová 2023

Cover Design: Studiogearbox

Original Package Design © 2016 Thomas Nelson

Front Cover Images © BrandonHillPhotos/Getty Images

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2454-9

Tento román je venovaný Marthe –
spomínam s láskou.

1

*Škola vo Fellsworthe,
Surrey, Anglicko 1817*

Prenikavý hlas pani Brathayovej preťal ticho neskorého rána sťa volanie spevavého vtáka, rušiace nehybnú, riedku hmlu brieždenia.

„Slečna Crestonová! Ste tu?“

Isabel Crestonová sa zarazila, stojac medzi dverami do zeleninovej záhrady.

Prichytili ju.

Znova.

Keďže sa rozhodla zatajiť svoju včasnú prechádzku pred pozorným okom pani Brathayovej, rýchlo položila košík na kvety na vrchnú policu kredenca, nevšímajúc si ružovkasté lupienky prvosienok padajúce na drevenú podlahu. Prudko mykla stuhou, ktorou mala vzadu na drieku zviazaný pracovný plášť do záhrady, a striasla si ho z pliec.

„Áno, som!“

Isabel sa len tak-tak podarilo zavesiť špinavú zásteru na jeden zo železných háčikov a obrátiť sa, skôr než sa pani Brathayová zjavila na chodbe.

„Tu ste!“ zvolala pani Brathayová, pery bledé. „Hľadám vás aspoň hodinu!“

„Prepáčte mi to, prosím.“ Isabel vykúzlila plachý úsmev. „Nemala som tušenia.“

„Očividne.“ Pani Brathayová sa zohla, aby nevrátila do nízkeho dreveného trámu nad dverami, a kývla smerom ku kvietku za výstrihom Isabeliných šiat. „Čo to má byť, prepánakráľa!?“

Isabel sa zhlboka nadýchla, snažiac sa získať čas na vysvetlenie. „Ruža. Z južnej záhrady.“

„Viem, že je to ruža, slečna Crestonová.“ Netrpezlivosť zvýšila intenzitu aj výšku hlasu úsečnej vety pani Brathayovej. „Neviem však, prečo ju takto nosíte, keď dobre viete, že podobné okras tu nie sú dovolené!“

Isabel si pri pokarhaní zahryzla do spodnej pery. Dobré pozná prísne pravidlá školy vo Fellsworth, pokiaľ ide o uniformy, a bez ponosy prijala požiadavku nosiť každý deň výlučne čierne šaty. Ale zdá sa jej príliš, keď jej zakazujú ozdobiť si ich jarným kvietkom.

„Len som chcela vidieť, ako bude ružička vyzerat.“

„Nuž, teraz si ju už môžete vybrať.“ Prísny pohľad pani riaditeľky prešiel z kvietka hore a pristavil sa na Isabeliných vlasoch. „Vari ste šli znova von s rozpustenými vlasmi? Domnievam sa, že to sme už preberali.“

Isabel si vybrala ružičku spoza výstrihu šiat, hodila ju na policu nad háčikmi a uhladila si rozstrapatené vlasy, ťutujúc, že si ich upravila len narýchlo. Mala ich mať pekne stiahnuté do pevného drdola na zátylku, nie ledabolo vypnuté sponkami ako teraz. Ba čo viac, vlasy má mať zakryté vždy, keď je vonku.

Neuposlúchla ani jedno, ani druhé.

Pani Brathayová tľoskla jazykom. „Bože, dieťa! Vskutku neviem, čo s vami. Teraz však nie je vhodná chvíľa umárať sa niečím takým. Pán Langsby vás žiada, aby ste prišli do jeho pracovne.“

Isabel zaplavila hrôza, zlá predtucha, ťažoba. Nestá-

va sa každý deň, že niekoho volajú, aby sa šiel pozhovárať so správcom školy, a zriedkakedy je dôvodom niečo dobré. „Ak ide o moje vlasy, ja –“

„Ale choďte,“ sykla pani Brathayová, v sivých očiach výstraha. „Pán Langsby je príliš zaneprázdnený, než aby sa zaoberal takými taľafatkami. Tuším vám musím pripomenúť jednu vec: pravidlá a ich dodržiavanie utužujú disciplínu. Obávam sa, že v tomto smere vám bolo mnohé prepáčené. Ak dúfate, že získate stále učiteľské miesto tu v škole vo Fellsworth, potom by ste mali rešpektovať pravidlá.“

Isabel prikývla. „Áno, pani Brathayová.“

„A teraz si upravte vlasy a choďte do pracovne pána Langsbyho. Čaká tam na vás posol.“

Isabel prudko zdvihla hlavu. „Posol?“

„Áno, posol.“ Z ostrého tónu pani Brathayovej zaznievalo podráždenie. „Pán Langsby je nesmierne zaneprázdnený človek, a som si istá, že to isté platí aj o džentlmenovi, čo je s ním. Skutočnosť, že ste sa ráno tak nerozvážne vybrali do záhrady, ich oboch prinútila čakať.“

Pani Brathayová si jednou rukou zovrela sukňu, zvrtila sa a vyšla z chodby, vôbec sa nenamáhajúc skryť znechutenie.

Isabel pri tej výčitke zadržala dych, a až keď pani Brathayová zmizla, vydýchla. Plne si uvedomila, čo jej pani Brathayová práve zvestovala.

Posol.

Tu.

Kvôli nej.

Zo skúsenosti vedela, že poslovia len zriedkakedy prinášajú dobré správy, a pochybuje, že v tomto prípade to bude inak.

Rukou si prebehla dolu po prednom diele šiat a chví-

Íu postála, lebo si uvedomila, že sa jej chvejú prsty. Dlhho sa tým však nezaoberala, len si oprášila zvyšky lístia a trávy, čo sa jej pri rannej prechádzke zachytili na drsnú látku.

Ak by aj odkladala stretnutie s človekom, ktorý na ňu čaká, alebo vec, s ktorou na ňu čaká, aj tak by to na situácii nič nezmenilo.

Najpravdepodobnejší dôvod, prečo s ňou chcú hovoriť, je, že dostala ponuku na miesto guvernanky. Už veľa rokov sa usiluje o získanie tohto miesta, presne ako mnohé mladé dámy, čo študovali na škole vo Fellsworth. Zvyčajne však takéto správy nosí riaditeľka školy pani Brathayová, ktorá má na starosti len dievčatá, a nie správca, ktorý sa stará o chod školy pre obe pohlavia.

Povedala si, že tú správu prijme pokojne, a tak zdvihla bradu a z tváre si odhrnula vlasy. Nadýchla sa, aby si dodala odvahy, potom sa zvrtila na päte a prešla po úzkej chodbe vedúcej od zadného vchodu hlavnej haly.

Škola pôsobila nezvyčajne ticho, hoci bolo neskoré ráno. No ak by sa v budove ako inokedy ozývali tlmené hlasy a náhlivé kroky, možno by si nevšimla, že v diaľke zaerdžal kôň. Teraz však postála a obrátila sa, aby zistila, odkiaľ ten zvuk prišiel. A tam, za vysokými oknami s olovenými mriežkami, stál kočiar čierny sťa uhoľ a pred ním štyri kone rovnakej farby, pôsobiacej ako gagát. Slnko im svietilo na lesklé hrivy a vyleštené postroje, a keď jeden z nich – obrovský, priam majestátny tvor – pohodil hlavou, znova sa rozľahlo zaerdžanie. Na dverách kočiara sa vynímal neznámy, ale výrazný erb v červenej a zlatej. Isabel pri pohľade na niečo také elegantné tam stála ani prikovaná – veď taký kočiar zriedkakedy zastane pred pros-

tým vchodom školy vo Fellsworth! Tá scenéria v nej vyvolala nové otázky a zároveň jej pripomenula, čo musí urobiť.

A tak odtrhla zrak od obloka, obrátila sa a náhlivo prešla zo vstupnej haly po chodbe vedúcej do pracovnej správcu. Hrubé dvere na jej konci boli troška po otvorené. Ako sa Isabel blížila k uzučkej škárke, trocha naklonila hlavu, ale len natoľko, aby zahliadla džentlmena sediaceho na čalúnenej stoličke. Nemohol to byť pán Langsby, veď mal široké plecia a husté svetlé vlasy. Aj keď dobre nevidela, čo má oblečené, z toho mala jej bolo jasné, že ide o vyberanú látku a že vysoký golier jeho kabáta je dokonale naškrobený.

Bola čoraz zvedavejšia, a tak si vyťahla tých pár sponiiek z vlasov, potriasla neposlušnou hrivou a vlasy skrútila presne tak, ako to prikazuje protokol. Napokon ich upevnila na miesto, ako treba. Nemala najmenšieho tušenia, čo sa dozvie, keď prejde cez prah, ale nebude tomu čeliť nepripravená.

Keď si bola istá, že vlasy sa jej neuvoľnia a nepadnú na plecia, zdvihla ruku a zaklopkala na dvere.

Zvnútra k nej doľahol hlboký, vážny hlas: „Vojdite.“

Skôr než končekmi prstov otvorila dvere, zhlboka sa nadýchla, aby zapudila scenáre, čo jej lietali hlavou. Ako vošla do rozľahlej miestnosti, na tenkom obdramtom koberci nebolo jej kroky skoro počuť.

Dnu sa cez nedávno vyčistené okná s olovenými mriežkami vlievali jasné belavé lúče slnka, osvetľovali zariadenie skromnej pracovne pána Langsbyho. Uprostred obdĺžnikovej miestnosti trónil obrovský orechový stôl, na jeho vyleštenom povrchu sa kopili papiere a knihy, až Isabel napadlo, ako pán Langsby vie, čo má kedy urobiť.

Jej pozornosť však nezaujali kopy listov či výška okien,

nič také, pretože keď vošla, posol vstal a obrátil sa k nej.

Isabel si nedokázala predstaviť, aký typ človeka jej prináša správu, ale ani v najodvážnejších predstavách by nevyzeral ako muž pred ňou. Očakávala by lokaja alebo možno obchodníka či remeselníka. Pred ňou však stál skutočný džentlmen! Jeho postavenie bolo zrejmé zo strihu šiat, úpravy vlasov i vysokého lesku číziem. Mal svetlohnedé vlasy a silnú, hranatú sánku, bol neobyčajne krásny. Isabel pozbierala odvahu a pozrela sa mu do očí. Boli teplé, hlboké, ale tiež veľké a jasné. A dívali sa priamo na ňu.

Zdalo sa, akoby prešla celá večnosť, kým sa pán Langsby ozval, aj keď jej zdravý rozum napovedal, že to trvalo len pár sekúnd. „Slečna Crestonová, výborne, konečne ste tu!“

Isabel sa obrátila k pánu Langsbymu, akoby ňou tie slová otriasli. Sedel za pracovným stolom, jeho šľachovitú postavu ako zvyčajne krásnil naškrobený čierny kabát. Rednúce vlasy mal vzadu na krku zviazané do tenkého vrkoča. V porovnaní s druhým mužom v miestnosti pôsobil bezmála krehko.

Naveľa-naveľa prehovorila: „Prepáčte mi, pán Langsby. Je mi ľúto, že som vás nechala čakať.“

„Nuž, napokon ste tu. Ešteže tak – máte totiž hosťa.“ Pán Langsby sa postavil a obrátil sa k vysokému mužovi, ktorý stál pred Isabel. „Rád by som vám predstavil pána Bradforda. Pán Bradford je správcom útulku pre nájdenčov v Northrope, na juh od nás.“

Pán Bradford.

Isabel obrátila pozornosť na hosťa, ktorý sa usmial a rezko, oficiálne sa uklonil.

A tak urobila mierny úklon tak elegantne, ak jej to roztrasené nohy dovolili.

Pán Langsby vzápätí pokračoval. „Pán Bradford je mojím starým priateľom, poznám ho už roky. Len si predstavte, ako som sa prekvapil, keď sa tu dnes ráno zjavil s úradným listom týkajúcim sa vás.“

Konečne sa ozval aj pán Bradford, mal hlboký, sýty hlas. „Na návštevu do Fellsworthu vždy rád zájdem. A ešte viac ma teší, že vás spoznávam, slečna Crestonová.“

Zo slov pána Bradforda bolo zrejmé, že už bol vo Fellsworthu, ale Isabel s určitosťou vedela, že takéhoto pána by si pamätala.

Pán Langsby si na dlhom nose napravil okuliare, zo stola zdvihol list a plne sa sústredil na Isabel. „Poznáte meno Margaret Ellisonová?“

Isabel zvrátila čelo, pátrajúc v pamäti. „Nie, pane, nepoznám.“

„Možno sa vám to zdá ako čudná otázka, ale uisťujem vás, že mám pádny dôvod položiť vám ju. Úradný list, ktorý priniesol pán Bradford, je od istej pani Margaret Ellisonovej z panstva Emberwilde Hall. Až dosiaľ som nemal tú česť dostať list od pani Ellisonovej, no a v tomto sa pýta menovite na vás.“

„Na mňa?“ zopakovala Isabel, neschopná skryť v hlase prekvapenie. V škole vo Fellsworthu už žije celé roky, a mimo nej takmer nikoho nepozná.

„Áno.“ Pán Langsby prikývol. „Vyzerá to tak, že pani Ellisonová je vaša príbuzná a rada vás u seba uvíta.“

Isabel civela na pána Langsbyho, akoby mu narástla druhá hlava. „Je mi ľúto, ale zaiste sa mýlite, pane. Okrem sestry nemám príbuzných.“

Pán Bradford akoby vycítil jej zmätok, lebo podišiel bližšie a riekol: „Azda to dokážem vysvetliť. Pani Ellisonová má dôvod domnievať sa, že je vaša teta, a poslala ma, aby som zistil, ako sa veci majú. Sestra pani

Ellisonovej bola pani Anna Crestonová, predtým slečna Anna Hayworthová z Northropu.“

Pri zmienke toho milovaného mena sa Isabel zazdalo, akoby sa teplota v miestnosti s každým úderom hodín na rímse kozuba zvýšila. Ako dlho už to meno nepočula?

„Anna Crestonová bola moja matka,“ povedala nahlas, pomaly, akoby si chcela pripomenúť pravdivosť tých slov.

O ich spojení niet najmenších pochyb, veď ako inak by tá dáma poznala meno Isabelinej matky, najmä po toľkých rokoch?

Po dlhej pauze sa opäť ozval pán Bradford. „Pani Ellisonová sa len nedávno dozvedela, že váš otec zomrel, a domnieva sa, že ona a jej rodina sú vašimi jedinými príbuznými. A keďže vedela, že ja sa už dlho priatelím s pánom Langsbym, spýtala sa ma, či by som osobne doručil túto správu a potvrdil, že ide o charakternú dámu.“

Isabel nemohla uveriť vlastným ušiam, a tak natiahla ruku k pánu Langsbymu. Akosi sa jej predsa len podarilo niečo povedať, aj keď cítila, že jej nadobro vyschli pery. „Smiem ten list vidieť?“

„Samozrejme.“ Pán Langsby uchopil list dvoma dlhými kostnatými prstami a podal jej ho. Isabel vkĺzla prstom pod voskovú pečať, ktorá už bola rozlomená, a list bleskurýchle otvorila.

*Vážený pán Langsby,
tento list Vás zrejme prekvapí, ale vyžiadali si ho okolnosti.
Volám sa pani Margaret Ellisonová a žijem na panstve
Emberwilde Hall.*

*Len tento týždeň som sa dozvedela, že môj švagor, pán
Thomas Creston zomrel, a takisto som sa dozvedela, že moja*

neter, slečna Isabel Crestonová pobýva už roky vo Vašom zariadení. Slečna Crestonová je jedinou dcérou mojej zosnulej sestry, pani Anny Hayworthovej Crestonovej.

Keďže otec slečny Crestonovej zomrel, rada by som jej ponúkla, aby prišla žiť k nám na Emberwilde Hall. A musím povedať, pán Langsby, ako nás milo prekvapilo, že moja neter žije v Surrey.

Zaiste Vám nemusím hovoriť, aké ťažké je pre mladú dámu niekam to dotiahnuť, a tak by sme ju radi privítali ako členku našej rodiny, nech je jej situácia taká či onaká.

Radi by sme Vám preukázali podporu za Vašu zásluhnú činnosť, preto prijmite, prosím, pripojenú donáciu na ďalší rozvoj Vašej práce. Ak by ste sa chceli spýtať na čokoľvek v súvislosti s mojím charakterom alebo s charakterom členov mojej rodiny, prosím, položte svoje otázky pánu Bradfordovi, ktorý Vám tento list osobne doručí. Je drahým priateľom našej rodiny, mal by teda vedieť odpovedať na akékoľvek otázky.

Ako si zaiste viete predstaviť, už sa nemôžeme dočkať, kedy naša neterka príde k nám. Poslali sme po ňu kočiar v nádeji, že k nám bude môcť okamžite prísť.

S úctou

pani Margaret Ellisonová

Impozantný kočiar na príjazdovej ceste! Kone, čierne sňa gagát, ktoré prišli po ňu!

Isabel sa chcela dožadovať odpovedí, zhromaždiť všetky podrobnosti, čo jej môže pán Bradford poskytnúť, ale aj keď bažila dozvedieť sa viac, jej myseľ túžila pochopiť, čo sa práve dopyčula.

A tak sa na niekoľko sekúnd uprene zahľadela na ten elegantný krasopis a rovnomerné ťahy pera. Potom list spustila. Cítila, ako jej v žilách nepríjemne rýchlo pulzuje krv – tak prudko sa jej rozbúchalo srdce.

„Vedeli ste, že máte tetu?“ spýtal sa pán Langsby.

Isabel pomaly pokrútila hlavou, v tvári horúčosť. „Nie. Matka mi umrela, keď som mala päť rokov, a otec už potom nespomenul ani ju, ani jej rodinu.“

Keď si pán Bradford odkašľal, Isabel sa obrátila k nemu. Na tvári mal láskavý, prívetivý výraz, v očiach nehu. „Nepochybujem, že sú to nečakané správy. Možno potrebujete čas, aby ste si všetko dobre rozmysleli. Langsby, s vaším dovolením sa teraz odoberiem, aby som sa postaral o svojho koňa. Vrátim sa čo nevidieť.“

„Ale pravdaže.“

Pán Bradford sa jej uklonil a srdečne sa na ňu usmial. Potom sa vzdialil, zavrúc za sebou dvere.

Pracovňa sa po jeho odchode zdala nesmierne tichá. Vlastne niečo v Isabel chcelo, aby bol ostal – ako keby poznal odpovede na zvyšné otázky, čo sa jej rojili v hlave.

Pán Langsby prešiel späť za svoj pracovný stôl a sadol si.

Isabel zdvihla zrak a pozrela sa na stenu pred sebou, všimajúc si všetko – od dokrčených máp a vyblednutých malieb ledabolo visiacich na stenách s tapetami až po ťažké závesy farby smaragdu lemujúce okná –, ako by jej pohľad na niečo známe mohol zmierniť pravdu.

Pán Langsby kývol k prázdnej stoličke a povedal: „Sadnite si, slečna Crestonová. Rád by som s vami ešte pohovoril.“

Isabel ho poslúchla.

Keď sa posadila, pokračoval. „Ste u nás v škole už dlho, slečna Crestonová, pravda?“

Isabel prikývla. „Prišla som sem, keď som mala sedem rokov.“

„A teraz máte koľko?“

„Dvadsať, pane.“

Pán Langsby sa načiahol za listom, ktorý stále držala v ruke, a keď si ho od nej vzal, vložil ho do zásuvky. „Ako dobre viete, želáme si jedno: pripraviť našich mladých zverencov tak, aby sa v živote nestratili, aby si našli svoje miesto, keď odídu z našej skromnej školy. A inak to nie je ani vo vašom prípade. Zaiste vám nemusím prízvukovať, že žijeme v neľahkom svete plnom pokušenia a zármutku, ťažkostí a smútku.

„Ste nadaná učiteľka, slečna Crestonová, obľúbená, priateľská, a tak ani v najmenšom nepochybujem, že z vás bude prvotriedna guvernanka. No ako viete, niekoľko našich mladých dám takúto pozíciu práve teraz hľadá. Lenže kvalifikovaných je ich oveľa viac, než je voľných miest. Máte obrovské šťastie, pretože sa teraz zdá, že si nebudete musieť hľadať zamestnanie. Pre mladú ženu je vždy lepšie, keď môže ostať pod ochranou rodiny, ktorá sa o ňu postará, v tom som si istý. Súhlasíte?“

Pri slove *rodina* stislo Isabel pri srdci. Áno, kedysi mala rodinu. No jej otec, ktorého takmer nepoznala, zomrel pred viac ako dvoma rokmi. Teraz bola jej jedinou skutočnou rodinou polorodá sestra Lizzie, žiačka školy vo Fellsworth. Takže Isabel nemohla s pánom Langsbym nesúhlasiť.

Pán Langsby potom pokračoval, jeho hlas pevný, jeho dlhé tenké ruky úhladne zložené na pracovnom stole. „Sme vám zaviazaní za to, čo ste pre nás robili, kým ste čakali na stálejšie miesto. Ak by sa neboli vaše okolnosti zmenili, bol by som vás povzbudil, aby ste to robili ďalej. No teraz, keďže máte rodinu, ktorá sa o vás postará, mi prináleží povzbudiť vás, aby ste prijali podmienky toho dohovoru.“

Isabel sa stiahol žalúdok. „Chcete tým povedať, že musím opustiť školu vo Fellsworth?“

Pán Langsby ani okom nemihol. „Je tu niekoľko mladých dám, ktoré nemajú toľké šťastie ako vy. Veľmi nerád vám to predkladám ako ultimátum, ale ak by ste sa rozhodli neprijať ponuku pani Ellisonovej, je mi ľúto, no už tu pre vás nebudem mať miesto. Našou úlohou je uľahčiť našim žiakom vstup do sveta. Vy už našu pomoc nepotrebujete, pretože máte rodinu, ktorá je ochotná sa o vás postarať.“

„A čo bude s Lizzy?“ znepokojila sa Isabel, posunúc sa na kraj stoličky, zaplavená emóciami. „V liste sa nespomína.“

Pán Langsby bol očividne pokojný, čo podráždilo jej už aj tak napäté nervy. „V liste sa píše, že vás prijímú za členku rodiny, nech je vaša situácia taká či onaká. A veci sa majú tak, že ste tomu dieťaťu poručníčkou. Viem, že s Lizzie máte spoločného iba otca, takže s Ellisonovcami nie je pokrvne spojená. Preto ponechám na vás, aby ste sa rozhodli, či vezmete Lizzie so sebou alebo ju necháte u nás. Ako dobre viete, žiadneho žiaka neodmietneme.“

„Lizzie ostane so mnou.“ Isabel tie slová priam vyhrkla, nedokážuc potlačiť obranný tón v hlase. „Bez nej neodídem.“

„Ako si želáte.“ Nato pán Langsby nenáhľivo vstal, každý jeho pohyb ešte znásobilo slnečné svetlo. Zložil si z nosa okuliare a naklonil sa ponad pracovný stôl. „Vycítil som, že niečo takéto ste nečakali, slečna Crestonová. A rozumiem tomu. Musíte mi veriť, že tomu vskutku rozumiem. Domnievam sa však, že rozpoznáte skutočnú podstatu tejto záležitosti, a to, že to budete vnímať ako príležitosť. Budete zabezpečená. Čo viac by ste mohli chcieť? Aj keď veľa neviete o panstvách za hranicami Fellsworthu, dovoľte mi, aby som vás uistil, že Emberwilde Hall je dobre známe ako bohaté a gran-

diózne sídlo. Preto by ste mali byť za takúto výhodnú ponuku vďačná.“

Vďačná sa veru nezdalo ako výstižné slovo, akým opísať Isabeline emócie, aspoň nie v tej chvíli. Vôbec sa jej totiž nepáčilo pomyslenie na to, že o jej budúcnosti sa už viac-menej rozhodlo, čisto na základe obsahu tohto listu. A to, ako jej povedal, že dostala výhodnú príležitosť, len ešte väčšmi rozjatrilo už aj tak boľavú ranu. Veď ak má rodinu, prečo im trvalo tak dlho, kým sa dozvedeli, že Isabel jestvuje? Vôbec to nedávalo zmysel.

Neukáže však, že sa jej to dotklo. Stisnuté pery správcu naznačovali, že názor nezmení, a Isabel sa zas nezníži k tomu, aby sa hádala.

A tak len vysunula bradu a riekla: „Som vďačná, pán Langsby.“

„Keďže pán Bradford a ja sme očakávali, že budete súhlasiť, prebrali sme podrobnosti, kým sme na vás čakali. Ako naznačuje list pani Ellisonovej, poslala kočiar v nádeji, že jej ponuku prijmete. A keďže sa tak stalo, pán Bradford vás dnes odvedie a bude vás sprevádzať.“

„Dnes?“ Isabelino rozhodnutie, že na sebe nedá nič znať, sa začalo rúcať. „To je vskutku málo času!“

„Zo skúsenosti viem, že takéto záležitosti je dobré riešiť bez meškania.“

Z Isabelinho živôtika sa začalo šíriť teplo, nadobro spanikárila. Tento deň musel prísť – nemôže totiž ostať v škole vo Fellsworth naveky, v tejto usporiadanej malej kukle, ktorá ju chráni. Keďže je však nútená rozhodnúť sa tak rýchlo, zdá sa jej to nesprávne, najmä ak to rozhodnutie ovplyvní nielen ju, ale aj Lizzie.

Na tvári pána Langsbyho hľadala aspoň štipku súcitu, ale jeho výraz ostal tvrdý, nezlomný. Už sa rozho-

dol. Nepochybne verí, že pre ňu a pre Lizzie je to najlepší krok vpred, jeho názor by zrejme nezmenili žiadne argumenty.

Pán Langsby mlčal a Isabel zvažovala svoje možnosti, dívajúc sa na južnú stenu. V širokom kozube plápolal silný oheň, jeho praskot veselá pieseň v inak prísnom tichu. Severnú stenu pokrývali police plné kníh, tiahli sa od drevenej podlahy až po štukový strop. Všetko vyzeralo presne tak, ako keď sem prišla pred rokmi. A je dosť možné, že to tak ostane aj dlho po tom, čo odíde.

A tak sa v myšlienkach vrátila k pánu Bradfordovi. Za tú chvíľu, čo spolu hovorili, sa jej zdal láskavý, prívetivý. Typ džentlmena, za ktorým sa obzrie nejedna mladá žena, pre ktorého sa nejednej dáme rozochveje srdce. Isabel však život uštedril príučku, že pekná tvár môže byť zavádzajúca.

Áno, vedela, že tento deň raz príde, že sa mu nedá vyhnúť. No vždy sa domnievala, že odtiaľto odíde preto, lebo prijme miesto guvernanky.

Nie preto, že odíde za rodinou.

2

Keď Isabel s Lizzie odchádzali zo školy vo Fellsworthe, jasná, veselá obloha sa zmenila, prihnala sa veľká búrka. Dážď padal v hustých vlnách, ale nezmiernil až nepríjemné teplo skorej jari.

Isabel sa za stiahnuté hrdlo a vlhké oči pokúšala viniť počasie. Lahšie je totiž prijať, že sa jej zle dýcha pre sparú a vlhkosť alebo že ju oči pália z toľkého dívania sa na ranné púčiky. No ako sa jej budova školy strácala cez okienko kočiara, po líci sa jej skotúľala slza.

Isabel si ju rýchlo zotrela – nemôže predsa pred malou Lizzie ukázať, aká je rozčítaná. Sestričku by to mohlo vystrašiť. A podobne ako Isabel, aj Lizzie celé roky nazývala tú starú kamennú budovu „domovom“. No a teraz sa za jeden jediný deň pre ne obe všetko zmenilo.

V mysli jej zaznievali slová pána Langsbyho, ktoré jej povedal na rozlúčku.

„Teraz je dôležité, aby ste boli aj so slečnou Lizzie s vašou rodinou. Vycítil som, že váhate, pokiaľ ide o tento dohovor, ale je to najlepšie riešenie. V škole vo Fellsworthe budete mať vždy priateľov, ale Emberwilde Hall je miesto, kde musíte žiť.“